

Musharraf leder Pakistan til ødelæggelse under navnet ”bekæmpelse af terror”

Siden januar 2004 e.Kr. begyndte præsident Musharrafs regering at føre militærfelttog mod stammernes områder i Pakistan. Disse operationer omfattede forfølgelser af muslimerne i stammernes områder, nedlæggelse af deres huse og udspredelse af skræk i deres hjerter uden nogen grund eller belæg. Ligeledes viste regeringen ligegyldighed i forhold til udgydelsen af uskyldiges blod. Desuden blev disse operationer igangsat ud fra amerikanske befalinger. Den amerikanske udenrigsminister, Collin Powell, udtalte og fastslog den 10. januar 2004 e.Kr.: ”**Det glæder mig at præsidenten (Pervez Musharraf) har imødekommet vores varsler og foretaget et nyt militærfelttog i denne region. (Vi) gør det klart for pakistanerne at vi ønsker at de gør hvad de kan for at få denne region under kontrol**”. I modsætning hertil fastslog udenrigsministeren, Khurshid Ahmad Kasouri, den 23. januar 2004 e.Kr. manipulerende at disse operationer blev ført for beskyttelsen af Pakistans interesser. Hvad Musharraf angår, hævdede han under sin tale i FN’s generalforsamling i september, at: ”**Pakistan har truffet en strategisk beslutning baseret på menneskelige principper og på vores nationale interesse i opbakning til krigen mod terror**”. Et hurtigt studie af Musharrafs politik i forhold til Afghanistan i løbet af de seneste tre år tyder klart på, at de nuværende operationer udelukkende er til for realiseringen af de amerikanske interesser, og det tyder ligeledes på at denne politik fra Musharrafs side vil føre til Pakistans ødelæggelse i stedet for sikring af dens interesser.

De nuværende operationer i de pakistanske stammeregioner tilsigter realiseringen af flere amerikanske regionale mål, idet USA gribes af bekymring grundet de gentagne angreb mod de amerikanske militære mål i det sydvestlige Afghanistan. Disse angreb føres af en stor, afghansk, militant og folkelig modstandsbevægelse, i modsætning til hvad USA hævder om, at disse styres af en ekstremistisk militantgruppe. Desuden indikerer disse angreb folks afvisning af den amerikanske tilstedeværelse i regionen og Hamid Karzai’s skrøbelige regering, hvis eneste mål er at tilsløre det amerikanske besættelsesansigt. Det til dagligt udgydte blod af Karzai og de amerikanske styrker tyder på hvor begrænset Karzai’s regerings autoritet er, da den er afhængig af USA og dens befalinger. Den afghanske modstand vanskeliggør situationen for Bush, som stræber efter at bevare sit præsidentielle embede i det kommende amerikanske valg, fordi den vil påvise, at Bush ikke har formået at skabe ”fred” efter egen stil i Afghanistan, trods hans konstante forsikringer om det modsatte. Det er helt sikkert at Bush ønsker at styrke Karzai’s regering, der fungerer som dukke i hans hånd. Af denne grund bestræber Bush sig på at udrydde den tiltagende væbnede modstand imod den amerikanske besættelse af de islamiske afghanske jord.

Som følge deraf vil USA ikke være i stand til at virkeliggøre sine mål i regionen uden et totalt samarbejde fra Pakistan. Efter at det sovjetiske overgreb mod Afghanistan havde lidt fiasko, blev USA klar over at enhver ensidig aktion, ført på de afghanske jordområder, ville fejle i at udrydde den afghanske væbnede modstand ifald denne aktion ikke blev ledsaget af tilsvarende aktioner på den anden side af grænserne, dvs. i de pakistanske stammeregioner. Derfor begyndte Musharraf at udruste et stort antal af de pakistanske militærstyrker ved de pakistansk-afghanske grænser efter Taliban-regeringens sammenbrud i Kabul. Formålet var at kontrollere mujahidins bevægelser ved grænserne. Ydermere holdt Musharraf fast ved den massive militære tilstedeværelse ved de afghansk-pakistanske grænser for at værne om de amerikanske interessers sikkerhed, selv da Indien intensiverede sin oprustning ved sine grænser med Pakistan under højdepunktet af spændingen mellem Indien og Pakistan i 2002 e.Kr. Musharraf fortsætter indtil nu med optrapning af aktionerne, som tilsigter muslimerne i Pakistan, hvilket skyldes hans imødekommelse af udenlandske befalinger. Ligeledes tilstræber han at styrke Karzai, den amerikanske agents magt for at befæste USA’s greb om regionen.

Musharraf beroliger muslimerne omkring disse voldsomme aktioner i de pakistanske jordområder ved at omtale det lave nationalistiske bånd. Han rejste mottoet ”Sub Sai Pahle Pakistan”, hvilket betyder ”Pakistan først”, hvormed han erklærede at dét at han vil holde sig på USA’s side i dens krig mod terror hører under den pakistanske nationale interesse. Således begik Musharraf to forbrydelser samtidig: Den første er at tilskrive

loyaliteten til den snævre patriotisme og at gøre Pakistan til et land, der er separeret fra dets ummah, i stedet for at loyaliteten tilhører Islam og at Pakistan er en del af en forenet islamisk ummah, forenet af den islamiske 'aqidah - vel at mærke at patriotismen er den farlige opfattelse, der medførte opløsningen af den islamiske ummah til 57 lande. Den anden forbrydelse er at gøre grundfæstelsen af den amerikanske tilstedeværelse i regionen gennem styrkelsen af den amerikanske besættelse til en interesse for Pakistan, hvorimod den udgør en beskadigelse og ødelæggelse heraf. På denne måde manipulerer Musharraf med Pakistan-befolkningens interesser for USA's skyld. Han lægger USA's interesser øverst på sin liste og ikke Pakistans. Samtidig rejser han mottoet "Pakistan først" for bedrag og misvisning.

Musharraf er udmærket klar over at Islam er den primære drivkraft for ummah og at muslimerne nærer et dybt had til USA pga. dens åbenlyse fjendskab mod muslimerne. Af denne grund fører muslimernes regenter krig om idéer og begreber for at berolige muslimerne og overtale dem til at assistere ummahs fjende nummer et. De retfærdiggør deres muslimfjendske politik med at sige, at der ikke findes noget valg foruden imødekommen af de amerikanske interesser. Ligeledes manipulerer de med at gennem imødekommen af de amerikanske interesser, vil Pakistan opnå en økonomisk opblomstring og militær sejr udover opnåelsen af USA's venskab. Sandheden er, at underkastelsen af muslimerne for at tjene USA's interesser, har aldrig medført økonomisk opblomstring i Pakistan eller til militær styrkelse heraf. Tværtimod. Det at den pakistanske politik blev taget som gidsel af USA har medført isolation af Pakistan fra de øvrige verdenslande. De folkeslag og lande, der afskyr den amerikanske hegemoni og er fortørnet over den amerikanske uretfærdighed, og med hvis assistance Pakistan vil være i stand til at løsrive sig fra den amerikanske indflydelse, er begyndt at anskue Pakistan som et billigt værktøj i USA's hænder. Desuden fik USA Pakistan til at falde i IMF og Verdensbankens fælde, hvilket skete gennem at overvælde landet med bistand og lån, hvorigennem USA sikrede Pakistans økonomiske afhængighed af denne. Med hensyn til opnåelse af USA's venskab, så forholder det sig således, at sidstnævnte var på Indiens side i forbindelse med Kashmir-sagen uden hensyn til Pakistans ønsker, til trods for at det er Pakistan, der støttede USA totalt i dens krig mod Afghanistan. Denne støtte fra Pakistan forhindrede nemlig ikke USA i at erklære jihad i Kashmir for terror. At knytte et givent lands politik til USA's lyster – som tilstræber herredømmet over hele verden – fører kun til svækkelsen af dette land over for USA.

O Muslimer!

Musharraf er absolut velvidende om de amerikanske grådige motiver i regionen og formålene med den amerikanske krig mod terror. Ligeledes er han fuldt bevidst om de smertefulde virkninger, som regionens muslimer vil blive udsat for ifald de amerikanske planer lykkedes. Han er heller ikke uvidende om det faktum, at USA har tabt det internationale samfunds opbakning til sin krig mod terror. Som følge af situationen i Afghanistan og Irak mistede USA nu initiativet til lanceringen af et nyt angreb. Trods alt dette, misinformerer Musharraf jer om denne realitet i håb om at I underkaster jer USA som slaver. I bør også huske, at slaveriet aldrig udmunder i suverænitet, men ender i et endnu værre slaveri.

Jeres regenter har helliget alle jeres ressourcer til imødekommelsen af jeres ærkefjendes mål. Disse regenter er USA's krafts brændsel. Gennem dem får USA kontrol over jeres jord. Disse regenter underminerer jeres bestræbelser, som er rettet imod USA samt arbejder side om side med kuffar imod jer. De udgør den store hindring i vejen for jeres befrielse fra den amerikanske besættelse. I er pålagt at afvise disse latterlige undskyldninger og den falske tryghed, som disse regenter promoverer, da de alene har til formål at bevare det amerikanske hegemoni over jer. Rejs jer og riv disse regenter fra deres tronstole og bring Khilafah tilbage til sin plads. Det er nemlig Khilafah, der vil hellige ummahs ressourcer og strategiske beliggenhed til Islams og muslimernes ære og magt, og den vil beskytte dem mod kuffars aggression.

12. marts 2004 e.Kr.

**Hizb ut-Tahrir
Pakistans Wilayah**